

Sygn. akt I ACa 582/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Markiewicz

Sędziowie: SA Przemysław Kurzawa

SA Jacek Sadowski (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Likos

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) W.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej – Poczty Polskiej S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 21 stycznia 2013 r. sygn. akt XXIV C 850/11

- 1. oddala apelację i dalej idące powództwo o zapłatę kwoty 510.782,60 zł (pięćset dziesięć tysięcy siedemset osiemdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;***
- 2. zasądza od (...) W. na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.***

Sygn. akt I ACa 582/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w tej sprawie (...) W. wniosło o zasądzenie od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 1.022.837,82 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 510.782,60 zł od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 512.055,22 zł od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto wniosło o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w niniejszym postępowaniu. W uzasadnieniu powód podał, że pozwana spółka (...) stała się użytkownikiem wieczystym gruntu nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) na podstawie umowy sprzedaży prawa użytkowania wieczystego nieruchomości oraz prawa własności budynków, budowli i urządzeń zawartej w dniu 21 września 2007 r. Wskazał, że pismem z dnia 27 listopada 2008 r. wypowiedział pozwanej dotychczasową wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego wyżej wymienionej nieruchomości gruntowej, która wynosiła kwotę 218.714,80 zł oraz zaproponował nową opłatę roczną w wysokości 729.497,40 zł od dnia 1 stycznia 2009 r. Opłata w nowej wysokości

nie została zakwestionowała skutecznie przez pozwanego i stała się dla niego wiążąca. W pismach procesowych wniesionymi w dniu 16 maja 2012 r. oraz w dniu 12 września 2012 r. powód rozszerzył powództwo, żądając dodatkowo zasądzenia kwoty 511.042,30 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 510.782,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty tytułem opłat rocznych za 2011 i 2012 r. za użytkowanie wieczyste gruntu nieruchomości położonej w W. przy ul. (...).

Pozwana nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie powództwo oddalił oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a nadto nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 172,28 zł tytułem kosztów postępowania.

Podstawą wydanego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji.

(...) jest właścicielem zabudowanej nieruchomości składającej się z działki gruntu oznaczonej numerem ewidencyjnym (...) o obszarze 11.791 m⁽²⁾, położonej w W. przy ulicy (...). Umową sprzedaży prawa użytkowania wieczystego nieruchomości oraz własności budynków, budowli i urządzeń z dnia 21 września 2007 r. pozwana spółka nabyła prawo użytkowania wieczystego tej nieruchomości oraz własność budynków budowli i urządzeń stanowiących odrębny od gruntu przedmiot własności. Opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego na dzień zawarcia umowy sprzedaży wynosiła 218.714,80 zł. Pozwana spółka nie zatrudniała żadnych pracowników, a wszystkie usługi były zlecane na rzecz podmiotów zewnętrznych. Do odbioru korespondencji uprawniony był jedynie oprócz zarządu, M. G. (1) początkowo jako pełnomocnik spółki do końca 2007 r., a od 2009 r. jako jej prokurent. Odbierał on korespondencję kierowaną do spółki.

W dniu 27 listopada 2008 r. Urząd (...) W. Biuro (...) Delegatura w D. M., działając w imieniu prezydenta (...) W., sporządził pismo skierowane do pozwanej spółki, które zawierało oświadczenie o wypowiedzeniu ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2008 r. wysokości dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego z powodu zmiany wartości gruntu. W piśmie zaproponowano od dnia 1 stycznia 2009 r. opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego w wysokości 729.497,40 zł, stanowiącej 3 % wartości gruntu. Pod adresem siedziby pozwanej spółki – ul. (...) w W. – mieściły się siedziby kilkunastu podmiotów. W dniu 10 grudnia 2012 r., kierowana do pozwanej korespondencja – list polecony nr (...) - doręczona została E. Al (...), zatrudnionej w (...) S.A., która poświadczyła odbiór swoim podpisem. Na wydanym duplikacie dowodu doręczenia doręczyciel zaznaczył adnotację przy jej nazwisku – „pracownik i pieczęć firmy”. Pieczęć na zwrotnym poświadczeniu odbioru była pieczęcią (...) Funduszu (...), w którym zatrudniona była E. Al (...). Jak wskazał sąd okręgowy, E. Al (...) nie jest członkiem zarządu pozwanej spółki, nie jest jej pracownikiem, nie była również upoważniona do odbioru korespondencji pozwanej. Zdarzało się, że odbierała faktycznie korespondencję kierowaną do pozwanej, potwierdzając odbiór swoim podpisem i pieczęcią (...) S.A. na kartach doręczeń poleconych przesyłek listowych. Pozwana spółka zaprzeczyła, aby otrzymała pismo z dnia 27 listopada 2008 r., które zawierało oświadczenie o wypowiedzeniu wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...) oraz propozycję nowej opłaty rocznej. Pozwana spółka uiściła opłatę za sporne lata w dotychczas obowiązującej wysokości.

Jak wskazał sąd okręgowy, roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie albowiem powód nie wykazał, aby skutecznie doręczył pozwanej spółce oświadczenie o wypowiedzeniu dotychczasowej wysokości opłaty rocznej z tytułu umowy użytkowania wieczystego. Sąd okręgowy stwierdził, że nie można uznać, że E. Al (...), do której rąk doręczono korespondencję w dniu 10 grudnia 2008 r., była uprawniona do odbioru korespondencji pozwanej. Nie była ona członkiem zarządu pozwanej spółki, jej prokurentem, pracownikiem ani osobą, którą łączyły ze spółką stosunki prawne mogące świadczyć o uprawnieniu do odbioru korespondencji. Nie była ponadto w chwili doręczania przesyłki w siedzibie spółki. Nie można również uznać, że odbiór przez E. Al (...) kilku pismu zaadresowanych do pozwanej, świadczy o wykształceniu się w tym zakresie zwyczaju czy praktyki, która legitymowałaby E. Al (...) do odbioru korespondencji kierowanej do pozwanej. Strona pozwana skutecznie zaprzeczyła tym okolicznościom. Ponadto w budynku przy ulicy (...) w W. siedzibę miało kilkanaście różnych firm. E. Al (...) obok podpisu potwierdzającego odbiór

przesyłki przystawiła pieczęć (...) Funduszu (...). Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że doręczyciel nie dysponował jakimkolwiek dokumentem, który pozwalałby na uznanie takiego sposobu doręczania korespondencji dla pozwanej za skuteczny. W takiej sytuacji przyjmowanie korespondencji przez osobę znajdującą się w recepcji budynku i firmowanie odbioru pieczęcią innego podmiotu prawnego powinno wzbudzić wątpliwości doręczyciela. Sąd okręgowy przywołał również przepis § 35 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych, zgodnie z którym jeżeli adresatem przesyłki jest osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, pokwitowanie odbioru powinno zawierać czytelny podpis odbiorcy, datę odbioru i odcisk stempla firmowego a w przypadku braku stempla firmowego – informację o dokumencie potwierdzającym uprawnienie do odbioru przesyłki. W ocenie sądu okręgowego nie ma znaczenia w tej sprawie, czy pozwana spółka należycie wywiązała się z obowiązku zorganizowania swojej działalności w taki sposób, aby odbioru korespondencji dokonywała osoba uprawniona. Nawet bowiem gdyby spółka nie wywiązała się należycie z tego obowiązku, nie jest to wystarczające do uznania, że przedmiotowa korespondencja, której nie otrzymała, została jej skutecznie doręczona. Ponadto, jak wskazał sąd okręgowy, z przedstawionych dowodów nie wynika, że przesyłka zawierała w istocie oświadczenie o wypowiedzeniu ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2008 r. wysokości dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania.

Tak więc w świetle ustaleń dokonanych przez sąd okręgowy, pismo powoda z dnia 27 listopada 2008 r. w przedmiocie zmiany stawki opłaty za użytkowanie wieczyste nie zostało pozwanej doręczone do dnia 31 grudnia 2008 r. Nie doszło zatem w ustawowym terminie do pisemnego wypowiedzenia opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego i dotychczasowa wysokość opłaty rocznej nadal obowiązuje pozwaną. Opłaty w tej wysokości były przez pozwaną spółkę uiszczane. Z tych względów powództwo podlegało oddaleniu.

Apelację od wydanego w tej sprawie wyroku złożyła strona powodowa, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa.

W apelacji zawarty został zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, przekroczenie ram swobodnej oceny dowodów i błędną ocenę materiału dowodowego, a w konsekwencji:

- błędne przyjęcie, że przy doręczaniu korespondencji pozwanej spółce przyjętą zasadą było pozostawianie przez doręczyciela w kancelarii budynku awiza o korespondencji do pozwanej, a następnie jego odbiór przez upoważnionego formalnie M. G. (2), w konsekwencji czego pismo z dnia 27.11.2008 r., zawierające wypowiedzenie opłaty rocznej nie zostało pozwanej skutecznie doręczone, podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że zasadą był odbiór korespondencji kierowanej do pozwanej przez recepcjonistkę E. Al (...), a zatem pismo z dnia 27.11.2008 r. zawierające wypowiedzenie opłaty rocznej odebrane przez E. Al (...) zostało skutecznie doręczone pozwanej;

- błędne uznanie zeznań świadka E. Al (...) za niewiarygodne oraz uznanie za nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy zeznań świadków J. G., E. T. oraz G. K. i oparcie ustaleń faktycznych jedynie na zeznaniu świadka M. G. (2), podczas gdy zeznania świadka E. Al (...) są spójne i logiczne oraz znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym w postaci dokumentów, jak również w zeznaniach świadków J. G., E. T. oraz G. K., które to zeznania dotyczą kwestii istotnych dla ustalenia stanu faktycznego a mimo to zostały pominięte przy dokonywaniu ustaleń faktycznych przez sąd I instancji;

- dokonanie ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadka M. G. (2), podczas gdy zeznania tego świadka są niespójne i sprzeczne z treścią materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Ponadto skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 234 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie domniemania prawnego wynikającego z dokumentu urzędowego, jakim jest pocztowy dowód doręczenia, w zakresie faktu oraz daty doręczenia pozwanemu określonej korespondencji, tj. pisma z dnia 27.11.2008 r., a w konsekwencji przekroczenie ram swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że powód nie wykazał, jaki rodzaj korespondencji kierowany był do pozwanego w dniu 10.12.2008 r., podczas gdy w zakresie tej okoliczności sąd związany był domniemaniem prawnym wyłączającym uznanie sędziowskie do czasu obalenia tego domniemania przez

stronę przeciwną oraz zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 78 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami w zw. z art. 45 k.p.a. i w zw. z art. 46 § 1 k.p.a. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że skierowane do osoby prawnej wypowiedzenie dotychczasowej wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego jest skuteczne wyłącznie wówczas, gdy zostanie doręczone osobie legitymującej się dokumentem pełnomocnictwa do odbioru korespondencji, a informacja o dokumencie pełnomocnictwa została zamieszczona na pokwitowaniu odbioru, podczas gdy zgodnie z powyższą normą doręczenie wypowiedzenia jest skuteczne z chwilą doręczenia w siedzibie osoby prawnej do rąk osoby uprawnionej do odbioru pism, która to osoba potwierdza doręczenie swoim podpisem ze wskazaniem daty doręczenia.

Ponadto pismem procesowym z dnia 28 sierpnia 2013 r. powód rozszerzył wniesione powództwo w ten sposób, że wniósł dodatkowo o zasądzenie na jego rzecz kwoty 510.782,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty tytułem opłaty rocznej za rok 2013.

W odpowiedzi na apelację pozwana spółka wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto wniosła również o oddalenie rozszerzonego w toku postępowania apelacyjnego powództwa.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia sąd apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna.

Trafnie sąd okręgowy powiązał skuteczność aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej z koniecznością prawidłowego doręczenia użytkownikowi wieczystemu pisma zawierającego wypowiedzenie dotychczasowej opłaty oraz dodatkowe elementy wskazane w art. 78 ust. 1 u.g.n, a także ofertę przyjęcia nowej wysokości opłaty. Zgodnie bowiem z art. 78 ust. 1 u.g.n., właściwy organ zamierzając zaktualizować opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej powinien wypowiedzieć na piśmie wysokość dotychczasowej opłaty, do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego, przesyłając równocześnie ofertę przyjęcia jej nowej wysokości. W wypowiedzeniu należy wskazać sposób obliczenia nowej wysokości opłaty i pouczyć użytkownika wieczystego o sposobie zakwestionowania wypowiedzenia. Do wypowiedzenia dołącza się informację o wartości nieruchomości, o której mowa w art. 77 ust. 3 oraz o miejscu, w którym można zapoznać się z operatem szacunkowym. Zarazem zgodnie z ustępem 2 art. 78 u.g.n., od daty otrzymania wypowiedzenia rozpoczyna bieg trzydziestodniowy termin do wniesienia przez użytkownika wieczystego wniosku do samorządowego kolegium odwoławczego o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości.

Jak wynika z art. 78 ust. 1 zd. 4 u.g.n. doręczenia wypowiedzenia wysokości dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego odbywa się według przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. Trafnie więc sąd okręgowy dokonał w tej sprawie oceny skuteczności doręczenia na gruncie przepisów tego kodeksu.

Zgodnie z art. 45 k.p.a., jednostkom organizacyjnym i organizacjom społecznym doręcza się pisma w lokalu ich siedziby do rąk osób uprawnionych do odbioru pism. Ponadto przepis ten w zakresie tak zwanego doręczenia zastępczego odsyła do odpowiedniego stosowania przepisu art. 44 k.p.a.

W doktrynie prawa administracyjnego wskazuje się, że w odniesieniu do jednostek organizacyjnych, w tym osób prawnych, kodeks postępowania administracyjnego przewiduje jedynie dwie formy doręczeń – doręczenie właściwe przewidziane wprost w art. 45 k.p.a. oraz doręczenie zastępcze (awizacyjne), określone w art. 44 k.p.a. Brak natomiast podstaw do stosowania w tym wypadku innych form doręczeń przewidzianych w kodeksie postępowania administracyjnego w odniesieniu do osób fizycznych – art. 42 k.p.a. (doręczenie właściwe) i art. 43 k.p.a. (doręczenie zastępcze).

Zgodnie z art. 45 k.p.a. doręczenie pisma jednostce organizacyjnej, w tym osobie prawnej, powinno nastąpić w lokalu jej siedziby i być dokonane do rąk osoby uprawnionej do odbioru pisma. W wypadku spółek handlowych, a w takiej formie organizacyjnej działa pozwany, osobami uprawnionymi do odbioru są w pierwszej kolejności członkowie

organu zarządzającego (zarządu) spółki oraz jej prokurenci. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 października 1994 r., III ARN 54/94, OSNC 1994, nr 12, poz. 187, w świetle art. 45 k.p.a. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością pismo może być doręczone w lokalu jej siedziby do rąk osób uprawnionych do odbioru pism, to jest członkowi organu spółki uprawnionemu do jej reprezentowania lub pełnomocnikowi procesowemu spółki, ustanowionemu w postępowaniu administracyjnym w sprawie albo pracownikowi uprawnionemu do odbioru pism.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i czego nie kwestionuje skarżący, adresowane do pozwanej spółki pismo zawierające wypowiedzenie dotychczasowej opłaty z tytułu użytkowania wieczystego i propozycję nowej opłaty zostało odebrane przez E. Al (...). E. Al (...) poświadczyla odbiór na zwrotnym potwierdzeniu odbioru i przystawiła tam pieczętę firmy – (...) S.A., którego była pracownikiem. E. Al (...) nie była pracownikiem pozwanej spółki. Była zatrudniona w spółce (...) S.A. i pracowała jako recepcjonistka w budynku przy ul. (...), w którym mieściły się siedziby kilkunastu firm, w tym również siedziba pozwanej spółki.

Wbrew zarzutom skarżącego nie można uznać, że E. Al (...) była osobą upoważnioną w świetle art. 45 k.p.a. do odbioru pism pozwanej spółki. Z zeznań E. Al (...) wynika, że pracując w budynku przy ul. (...) odbierała korespondencję dla wielu spółek, których siedziby znajdowały się w tym budynku. Wskazała również, że pozwana spółka nie udzieliła jej żadnego pisemnego pełnomocnictwa do odbioru korespondencji. Świadek wskazała ponadto, że nie pamięta, kto jej zlecił odbieranie korespondencji dla pozwanej spółki. Wbrew zarzutom skarżącego podzielić należy stanowisko sądu okręgowego, że z zeznań tego świadka nie wynika, aby posiadała ona umocowanie do skutecznego w świetle art. 45 k.p.a. odbioru korespondencji dla pozwanej spółki. Wbrew wywodom skarżącego umocowanie to nie powstało również na skutek utrwalonego w tym zakresie zwyczaju lub praktyki. Co więcej istniejąca w tym zakresie praktyka przemawia przeciwko twierdzeniu skarżącego. Otóż, jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie i co obszernie zostało przedstawione w apelacji, korespondencja wpływająca do pozwanej spółki była zazwyczaj przekazywana przez doręczyciela E. Al (...), która kwitowała jej odbiór na karcie doręczeń za pomocą podpisu oraz poprzez przystawienie pieczętki o treści (...) S.A.” (kopie kart doręczeń przesyłek poleconych: k. 258-269). Następnie odebrana w ten sposób przesyłka była przechowywana przez E. Al (...) do czasu jej odbioru przez prokurenta pozwanej spółki (...), który wówczas podpisywał – jako prokurent spółki – zwrotne potwierdzenie odbioru tej przesyłki (kopie zwrotnych potwierdzeń odbioru: k. 283-293). W świetle tej praktyki nie można uznać, że E. Al (...) odbierała korespondencję w imieniu i na rzecz pozwanej spółki. Jej działanie nosiło raczej charakter pośrednictwa pomiędzy doręczycielem, który zbiorczo za pokwitowaniem pozostawiał wszystkie przesyłki adresowane do różnych podmiotów mających siedzibę w budynku przy ul. (...) na recepcji u E. Al (...), która następnie przesyłki te doręczała adresatom, w tym pozwanej spółce. Jednakże właściwy odbiór korespondencji adresowanej do pozwanej spółki dokonywany był przez jej prokurenta, który w imieniu spółki podpisywał urzędowe poświadczenie odbioru. Taki sposób odbioru korespondencji mógł zostać zlecony przez pozwaną spółkę (...) Al (...), jednakże taka forma zlecenia nie może być – wbrew wywodom skarżącego – utożsamiana z umocowaniem E. Al (...) do odbioru korespondencji dla pozwanej. Gdyby bowiem takie pełnomocnictwo zostało faktycznie udzielone, E. Al (...) poświadczalaby – jako pełnomocnik do odbioru korespondencji – odbiór korespondencji dla pozwanej spółki na zwrotnym poświadczeniu odbioru. Tymczasem odbiór korespondencji potwierdzany był przez prokurenta pozwanej spółki.

W świetle powyższego niezasadne są podnoszone w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Otóż zarówno z zeznań E. Al (...), jak i z zeznań pozostałych świadków wskazanych w apelacji, wynika opisany powyżej sposób doręczenia korespondencji, w toku którego E. Al (...) przejmowała faktycznie funkcję doręczyciela i dostarczała korespondencję osobom uprawnionym do jej odbioru. Tym samym materiał dowodowy zgromadzony w tej sprawie nie pozwala uznać, że E. Al (...) była umocowana do odbioru korespondencji w imieniu pozwanej spółki. Zasadnie więc sąd okręgowy przyjął nieskuteczność doręczenia dokonanego do rąk E. Al (...), przy braku jakichkolwiek dowodów, że przesyłka, której odbiór został potwierdzony przez E. Al (...) została następnie faktycznie doręczona osobie umocowanej do odbioru korespondencji w imieniu pozwanego. Konsekwencją tych ustaleń jest prawidłowe przyjęcie przez sąd okręgowy, w świetle regulacji zawartych w ustawie o gospodarce nieruchomościami, braku skutecznej aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej i tym samym niepowstanie po

stronie pozwanej spółki obowiązku uiszczenia tej opłaty w nowej, zaktualizowanej wysokości. Doprowadziło to sąd okręgowy do oddalenia wniesionego w tej sprawie powództwa. Rozstrzygnięcie to jest prawidłowe.

W świetle powyższych ustaleń, niezasadne są pozostałe zawarte w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego, to jest art. 234 w zw. z art. 244 k.p.c. oraz naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest art. 78 ust. 1 u.g.n. i art. 45 w zw. z art. 46 k.p.a. Co do pierwszej grupy tych zarzutów odnoszących się do przepisów prawa procesowego, wskazać należy, że brak wykazania przez stronę powodową skutecznego doręczenia pozwanej spółce pisma z dnia 27 listopada 2008 r. bezprzedmiotowym czyni rozważania co do treści tego pisma. Odnosnie do drugiej grupy zarzutów dotyczących przepisów prawa materialnego, to wbrew wywodom skarżącego nie wynika z nich swoiste domniemanie umocowania osoby, której doręczyciel zdecydował się pozostawić przesyłkę. Trafnie w tym zakresie sąd okręgowy odwołał się do przepisów rozporządzenia pocztowego. Można podzielić natomiast przytoczony przez skarżącego pogląd, zgodnie z którym jednostki organizacyjne powinny tak zorganizować swoją działalność, aby w siedzibie jednostki możliwe było doręczenie korespondencji osobom uprawnionym do jej odbioru. Ze stanowiska tego skarżący wywodzi jednak błędne skutki. Otóż brak osoby uprawnionej do odbioru korespondencji w siedzibie danej jednostki organizacyjnej skutkuje doręczeniem zastępczym przez awizo, zgodnie z art. 44 k.p.a. Nie oznacza natomiast możliwości skutecznego doręczenia tej korespondencji osobie nieuprawnionej.

Z tych wszystkich względów wniesiona w tej sprawie apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu. Z tych samych względów oddaleniu podlegało również rozszerzone żądanie pozwu, dokonane w okolicznościach wskazanych w art. 383 k.p.c. w toku postępowania apelacyjnego.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.). Na koszty poniesione przez pozwaną spółkę składały się koszty wynagrodzenia pełnomocnika procesowego, ustalone w stawce minimalnej, zgodnie z § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.